

12. SEP. 1927

CIMBORA

6.
ÉVF.
VII. 10.
MEGJELE-
NIK HAVONTA
3-SZOR MINDEN
HÓ 10, 20 ÉS 30-ÁN

**ROMÁNIA ÉS AZ UTÓD-
ÁLLAMOK EGYETLEN
MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI
GYERMEK
LAP-
JA**

FŐSZERK.

BENEDEK
ELEK

... Egyszóval: teljes hadi díszben pompázó delewar indián jelent meg előttem.

(F. Biczó Ilona rajza. — Lásd 286 oldalt.)

19
SZÁM

Örökség

— A Pacsirta szó-ból —

Írta: Finta Gerő.

Megyek a mezőn s dudorászok.
Eregetem dalom a szélbe;
Vigye, ragadja két határba,
S lopja be másnak is a szívébe!

Szállj, szállj dalom, paraszti nóta.
Akit az apám is dalolt
Szantás közben s friss föld felett
Szélnék eresztve minden bánatát, ami volt!

Kis ostoros gyerek jártam az eke mellett
S néztem egyik barázda hogy' dül a másra.
Szíves szavakkal biztattam ökreinket
S olyan büszke voltam daloló apámra.

Járok a mezőn s dudorászok.
Dalszóban száll tova a magyar bánat
Sok század óta. — Drága paraszti örökség,
Hogy rámszállott — áldom érte apámat!...

A játszópajtás

Mikszáth Kálmán elbeszélése.

I.

Élt régen, nagyon régen, a mi falunkban egy tanító. Bólyi Mátyás volt a neve. Az öreg emberek ma is szeretettel emlékeznek róla. Bólya Mátyás azt tartotta, hogy ami a lónál a zab, az a gyermeknél a játék. Ha a ló huz, megérdemli a zabot. Ha a gyermekek jól tanulnak, megérdemlik, hogy utána játszogassanak.

Ezek a játékok egy gyepes téren, a vártemplom baloldalán folytak. Vártemplomnak azért nevezték, mert a templom valaha egy várkastély tartozéka volt. Később átalakították kolostornak a veres barátok számára. Ezek a most már omlófélben lévő épület külső falának fülkéjébe a Szűz Mária színes szobrát helyezték el, amint ölében ül a kis Jézus. Gyermekkoromban sokszor megbámultam aranyszegélyes kék palástjában, amint szelíd tekintete térdén ülő fián pihen.

Egyszer aztán a veres barátok is elhagyták a klastromot, mivelhogy kénytelenek is voltak vele: elkergették a törökök. Fogta erre magát a klastrom, ő meg a templomnak mondott isten-

hozzádoz. Lassan-lassan leomladozott. A templomnak is kedve lett volna egynéhányszor ledőlni, de a parasztok folytonosan javították, hát, kénytelen ott állni. Ugyanez mondható a kőkerítésről. Mint-hogy az elhagyott udvar használatát a mindenkori tanítóknak engedték át, ezek felügyeltek rá, sőt, ahol elromlott, pótolták az omladozó kolostor köveiből. Hiszen a zárt udvarnak jó hasznát látták a tanítónék. Igaz, hogy bokrokkal, fákkal volt benőve, mint egy őserdő. Sok munkába került volna kiirtani, de azért némi kis zöldséges kert kitélt belőle. A kis libáknak is volt ott pázsitja. Némely esztendőben gyümölcs is került a fákról.

A templom nyitott baloldalán vidám élet volt. A játszadozó gyermekek lármája néha a harangzugást is elnyomta. Járt a „pige”, „tente bölé”, méta, „kampa”, birkózás a fiuk közt, míg a leányok „buyócskát” játszottak vagy „róka-üenit”, a labdával egyszerű „puffancsot”. A lányok nem vegyültek a fiuk közé, a fiuk sem a lányok közé. Külön játszottak.

II.

Csak egy fiu akadt, Oroszi Mihálynak, a szücsnek, hasonnevű fiacskája, aki eljátszadozott a leányokkal is, amiért eleget csufolták a többi fiuk. Sőt már be sem akarták venni a métákba. Azt mondták: „Eredj a lányokhoz!”. Különösen a Bólyi ikrek, Gábor és Miklós, a két fő szövívő (a tanító fia) üldözték emiatt.

— Mondd meg az anyádnak, adjon rád szoknyát és növezz meg a hajadat!

No, azt ugyan nem lett volna érdemes meg-növesztetni: csunya veres haja volt szegénynek. Hanem azért igen jó fiu volt. Jó eszü, szorgalmatos, bár cingár, törekeny testü, félénk, pirulós, szelid. Igazán, jobban illett a lányok közé, akik azonban maguk is figyelmeztették:

— Ne játszal velünk, Misike, mert kicsufol-nak a fiuk.

— De mikor ők nem akarnak bevenni.

— Majd bevesznek, ha látják egy darabig, logy nem tartasz velünk.

Miska azonban nagyon szeretett játszani. Neki tudott ellentállani, mint ahogy nem marad vesztég a csikó, ha az egész ménes ficáncol. Arca kipirult, szeme csillogott, homloka ragyogott. Szinte szép volt jáék közben. A haja is megső-tetedett az izzadságtól.

Egy délután, amikor az iskolába belépett, általánosan feltűnt a különös pohos formája. Olyan volt lenge gyoles gatyájában, kidudorodó ingjével, mint egy közepén átkötött zsák, felső része babhajakkal van megtömve.

Beült a helyére s mialatt a tanító úr az össze-adást magyarázta a táblán, egyszer-kétszer benyult az inge hasitékán, kivett valami hosszú-kásat, alakra a borotva nyelékhez hasonlót s jó-izüen ropogtatta a szájában.

A kis Bolyi Miklós észrevette s iprkodott a háta mögé jutni.

— Mi van az inged alatt, Misi? — kérdezte nyájasan. — Mi lehet az a gömbölyü?

— A lapdám.

— Hát a többi?

— Édesapám hazajött Gyarmatról, jó vásárja volt, egy kis szentjánoskenyeret hozott.

— Oh, te golyhó, hát ott kell azt tartani?

— Nincs zsebem.

— Nem szur?

— De, — bölintott Misi mosolyogva.

— Adj nekem is egy darabot, mindjárt nem fog ugy szurni.

Miska benyult a hasitékon át, kihuzott egy darabot, átnyújtotta Miklósnak.

— Jó tettért jót várj, — mondta az iskola kis zsarnoka megolvadt jóakarattal. — Ma velünk fogsz játszani és beavatlak valamibe.

III.

Nem sokáig kellett várni, csakhamar a mesterné fehér-főkötő feje mutatkozott az ablaknál. Zörgött.

— Mi az? — kérdé a mester.

— Szabó Pál uram van itt Mihóczy Jóskával. Kontraktust akarnak iratni.

A mester, aki a nótáriusságot is vitte, be-sukta az ablakot, s mondá a gyerekeknek:

— Upre, gyerekek, kimehettek játszani.

A nagy csörtetésben, kifelé való tolongásban

megint csak Miska mellé került Bolyi Miklós. Vele volt Gábor is.

— Tudok valamit, — suttogta rejtélyesen, fontoskodó arccal, félrevonva őket a tanítólak eresze alá. Neked is megmondom, Miska, de adj még egy kis szentjánoskenyeret. Adj Gábornak is.

Miska szót fogadott, Gábornak is adott.

— Hol van? — kérdezte ezek után Gábor.

Azt, hogy mi, nem is kérdezte. Ha titok s ha fontos, hiszen nem lehet az akkor más, mint má-dárfészek.

— Mindjárt megmutatom, közel van. Megosz-tozunk és egy-kettőre visszajövünk játszani.

Bécszaladt a pitvarba, leakasztotta a szegről a zárda-kerítés ajtajának a kulcsát s ezzel elvezette Gábort és a náluk egy vagy legfeljebb két évvel fiatalabb Misit az egykori zárda udvarába.

— Ott fenn van a kövek közt egy lyukban. — mutatta heves taglejtésekkel. — Hip-hop, mind-járt fent vagyok.

Hirtelen levetette a eszimat. Minthogy a mu-landóság nem ollóval nyirja le egyenesre a fa-lakat, hanem a vihart, az esőt, a hulladozó por-szemeket fogja be munkába (egy kő kimozdul, le-gurul, egy másik megmarad) — egész cickekos lett a felhőknek meredező fal széle. Ugy lehetett rajta meztláb felmenni, mint akár egy garádi-eson. Körülbelöl olyan magasan, mint odább né-hány öllel a Mi Asszonyunk csillagos koronája, Miklós megállt egy szögletkövön. Megkapaszko-dott balkezevel egy kiálló falrészletben, a jobb-jával pedig benyult a kövek közé egy lyukba, ahová csak gyermekkéz férhetett. Csakhamar fel-kiáltott:

— Négy!

— Nagyok? — hallatszott alulról a Gábor hangja.

— Majdnem anyányiak, pehely már van raj-tuk, toll még nincs. Kiszedjem?

— Szedd ki és adogasd le!

Most már Gábor is levetette a csizmáját s felmászott a feleutra, ahonnan majd elérheti a Miklós alányújtott kezét. A kis Oroszi Miska iz-gatottan várta, mi fog történni. Nagy kék szem-e tágra nyílt s bizonyos tisztelettel csüggött idősebb társain. Tetszett neki, hogy egy ilyes fius kaland-ban része van, de valahol mélyen a lelkében meg-mozdult egy nyugtalanító érzés, hogy ez kegyet-lenség. Ugy tetszett neki, hogy Szűz Mária nézi a fülkéből és felhő borong a homlokán. — Jaj, ne haragudj rám, szűz anyáescám, hiszen nem csinállok én semmi rosszat. Jaj, nem bírom ki-állani a tekinteted! És Oroszi Misi behunyta a szemét.

— Hallotta ezalatt, amint azt mondja Mik-lós: „Fogjad, Gábor”, de csak akkor pillantott fel újra, amikor Gábor meg rákiáltott:

— Tartsd ide a kalapodat, Miska!

Miska odaszaladt, felágaskodott s két verébfiókot vett át Gábortól. Meleg testük volt, finom hamuszini pehellyel borítva. Kis szívük észrevehetően lüktetett a Miska tenyerében, mire a Miska szíve is hangosan kezdett verni. Most újabb kettőt adott át Miklós s azonszinte Gábor is, ő meg betette a kicsinyeket a kalapjába.

— Biz ezeknek még nem egészen kész az ünneplő öltöztjük, — sópánkodott Miklós és lefelé indult.

— Ellenben meglehetősen kövérek, — vigasztalta magát Gábor — pompás nyalánságok lesznek a tepsiben.

E pillanatban az öreg Bólyi rikácsoló, haragos hívása hangzott fel a tanítóház előtt.

— Miklós! Gábor! Hol vagytok, gonosz kölykök?

A fiúk megszeppenve néztek össze. Nyakrafőre káoszálódott le a romról s húzták fel lóhalálában a csizmájukat, mert az öreggel nem volt jó tréfálni.

— Mindjárt visszajövünk, — mondották Misinek lelkendezve. — Az apa hivat valamiért, őrizd addig a fiókákat.

IV.

A kis fiu egyedül maradt az elhagyott helyen. Leült egy öreg, villámhasított fa árnyékába, de ott éppen szemben volt a Mária szobrával és a szűz anya folyton nézte. Bánatos és rosszaló tekintete rajta pihent.

Misi hát más helyet keresett, rézsut odább, egy félig a földbe süppedő kőre telepedett, mely valaha ajtóhomlokzat lehetett. A kalapját maga mellé tette és nézte bent az idétlen, szájukat tárogató verébcsecsemőket. Ide már nem láthatott a szűz anya s ez némileg megnyugtatta.

Csak hogy most egyszerre zizegés támadt a levegőben s megjelent egy másik anya. A kis verébknek az anyja.

Sietve szállt, mint a nyíl. Mint a kis pirosló madzag fityegett a csőrében egy parányi féreg, a kicsinyek kedves eledele. Egyenest a megrabolt fészekbe surrant, majd kijött és riadtan, nyugtalanul keringett a hely körül, mintha még nem hinné a legrosszabbat és csak tévedett volna valamiképp. Fölszállt meg leszállt, mindig nagyobb kört cirkázva át. Hosszan kóválygott a szobor körül is. Szembe került a két anya. Az egyiknek korona a fején, a másiknak szárnyak az oldalán. Az egyik egy Istennek adott életet, a másik néhány igénytelen verébfiókanak és mégis egyformán anya mind a kettő. Vagyis, de hogy egyformán! Hiszen, az egyiknek ott ül a fia a térdén, a másiké elvesztek. Most ez volt a boldogtalanabb.

Tollai fölborzolódtak, mind-mind kuszábbak lettek. Csőréből most már kiejtette a gyermekek uzsonnáját (oh, hisz már nincsenek gyermekei!), s különös nyiszogó hangot hallatott, mire a kicsinyek csipogni kezdtek a Misi kalapjában.

Meghallotta ezt a csipogást az anya (hogyne hallotta volna), egyszerre odavágódott tekintete a magasból. Hopp, megvannak, élnek a kicsinyek, de jaj, milyen hatalmas szörnyeteg kezébe jutottak!

Mindegy. Lesz, ami lesz. Nem hagyhatja ugy. Ott csapkod szárnyaival Misi körül, a feje felett, fenyegetően, halálos elszánással. Ugy tesz, mintha arra acélozná liliputi crejét, hogy leszáll és felragadja kalapostól a családját. Oh, bárcsak a sassal cserélhetne most, vagy legalább a héjával!

De a nélkül is célt ért: Misi puha szíve nem bírta tovább. Felugrott, leszakított néhány torma-levelt, puha fészket csinált nekik bent a kalapban s megbiztatta a kicsinyeket: „Jó lesz, mi gondoltok, ha visszaviszlek a fészketekbe?” A Szűz Mária mintha nevetve integetne a falról a szelid kék szemével: Jó lesz, jó lesz.

Misi föltette a kalapját s úgy vitte őket a feje bubján, mert másképp nem lehetett volna. Kezével fogózkodni kellett a falban. Vigan, fürgén, ügyesen hágtott följebb-följebb azon az uton, ahol Miklós járt. Megállt végre a kövön és gyöngéden, gondosan visszarakta a kicsinyeket a fészkekbe. Az anya mindenütt a nyomukba röpködött.

Csak éppen, hogy lejtött (ezer szerencse, hogy már lejtött Misi), nagy sebbel-lobbal száguldottak be a Bólyi-ikrek, Gábor, mint ló, spárgagyepőbe volt befogva, Miklós meg hajtott.

— Nyihihí! — kiáltá a ló, látván, hogy a kalap a Misi fején van. — Hol vannak a verébknek?

A kis fiu elfehéredett, mint a kréta, de csakhamar erőt vett magán és esendesen mondta:

— Megetté a macska.

— Hazudsz! Elrejtetted őket valahova, — pattant fel Miklós ingerülten. — Add elő!

— Igazán mondom, egy macskának adtam, — felelte a halálra szánt ember bátorságával, bár egész testében reszketett.

— Mit? Te szándékosan adtad a macskának a mi jogos verébknek! — ordított fel Miklós. Nesze neked a macskabarátság!

Pif-paf, verte, püfölte az öklével, fölrántotta az ingét, megrázta, mire a sok szentjánoskenyér mind kihullott a földre. Odataszította a családnak közé. Szegény Misi hangos, fuldokló sirásra fakadt.

— Most pedig, gyi, Gábor, hagyjuk itt a semmirekellőt!

Az ajtó felé futottak, de volt annyi eszük, hogy előbb az „abrákot” fölszedték, az ajtónál aztán megfordult Miklós és megfenyegette:

— Most már nemcsak mi nem veszünk be,

hanem ma a leányokkal sem fogsz játszani, érted-e?

A következő pillanatban becsapták az ajtót s hallatszott kívülről a kulcs csikorgása. Croszi Misi be volt zárva.

... Késő délutánig mulatoztak is iskolás gyerekek a templom melletti pázsiton. Csak napszálltakor lett vége a játéknak s ekkor a Bólyi-fiuknak is eszébe jutott, hogy ki kellene Misit szabadítani, mert az anyja keresni találja.

Elmentek hát a kulcsal, de szeretnék volna előbb észrevétlenül meglesni, mit csinál? Sir-e még, vagy, ami valószínű, elaludt? Egy üres hordót gurítottak a falhoz, hogy arra állva, bekukucskálhassanak. S íme, amint benéztek, a csodálkozás fölszisszenése lebbent fel ajkukról. Hátrátandorodva majdnem leszédültek a látványtól.

Misi sem nem aludt, sem nem sirt, hanem repeső jókedvvel lapdázott egy idegen gyerekekkel, aki cinóbervörös palástot viselt, olyant, mint a kis Jézusé. A szent szűz egyedül állt a fülkében. Kis fia leszállt öléből. Talán ő maga küldte le játszani a szücs jószívű porontyával... Az egyik anyja megjutalmazta a másiknak tett szolgálatot.

Jakab és a zab

Apró unokáinak meséli: Elek nagyapó.

Egyszer volt, hol nem volt, tulonnan tul, ahol a kurtafarku malac tur, volt egy gazdaember s annak egy kicsi legény szolgája. Jakab volt a neve.

Mondja egyszer a gazda Jakabnak: eredj, fiam, Jakab, a mezőre, arasd le a zabot.

Elment Jakab, de nem aratta le a zabot. Nem ám, nem aratta le, de nem is dugta haza az orrát.

Megharagszik a gazda, küldi a kis kutyát, hogy harapja meg Jakabot. Na bezzeg, a kis kutya nem harapta meg Jakabot; Jakab sem aratta le a zabot.

Nosza, küldi a gazda a botot, hogy verje meg a kis kutyát. De a bot nem verte meg a kis kutyát; kis kutya nem harapta meg Jakabot; Jakab sem aratta le a zabot.

Még jobban megmérgeződött a gazda. Küldte a tüzet, hogy égesse meg a szófogadatlan botot. De bizony a tűz nem égette meg a botot; bot nem verte meg a kis kutyát; kis kutya nem harapta meg Jakabot s Jakab nem aratta le a zabot.

— Ilyen-olyan szedte-vette! — kiáltott a gazda — hiszen megálljatok! Mindjárt küldötte a vizet, hogy oltsa el a tüzet. Haj, de a víz nem oltotta el a tüzet; tűz nem égette el a botot; bot nem verte meg a kis kutyát; kis kutya nem harapta meg Jakabot s Jakab sem aratta le a zabot.

— Ugy-e?! Hiszen csak várjatok. Egyszeribe küldötte a bikát, hogy igya meg a vizet. De bizony a bika nem itta meg a vizet; víz nem oltotta el a tüzet; tűz nem égette el a botot; bot nem verte meg a kis kutyát; kis kutya nem harapta meg Jakabot, s Jakab nem aratta le a zabot.

Hm, hm, mit csináljon, mit csináljon... Hopp, megvan! Küldi a mészáros, hogy vágja le a bikát. Ment a mészáros, de nem vágta le a bikát; bika nem itta meg a vizet; víz nem oltotta el a tüzet; tűz nem égette el a botot; bot nem verte meg a kis kutyát; kis kutya nem harapta meg Jakabot; Jakab nem aratta le a zabot.

Hiszen, a gazdának sem kellett egyéb: küldötte a szolgabíró, hogy csapassa meg a mészáros. S hát mi történt: Az történt, hogy a szolgabíró megcsapatta a mészáros; mészáros levágta a bikát; bika megitta a vizet; víz etoltotta a tüzet; tűz megégette a botot, bot megverte a kutyát, kis kutya megharapta Jakabot s Jakab mindjárt learatta a zabot, de úgy, hogy egy szál sem maradt.

Ha csak egy szál maradt volna, az én mesém is tovább tartott volna.

(Kisbacon.)

FIGYELMEZTETÉS!

Tudatjuk a CIMBORA előfizetőivel, hogy megbízottunktól SZÁLKA JENŐ urtól megbízásunkat f. é. jul. 15-én visszavonjuk. Ezen időponton tul nevezett nem jogosított a Cim-bora részére sem előfizetéseket gyűjteni, sem pedig előfizetési díjakat felvenni.

Figyelmeztetjük tehát az olvasókat, hogy a nevezett által esetleg teljesítendő előfizetés gyűjtésért, sem pedig bármilyen pénzfelvételeért felelősséget nem vállalunk és azt semmi körülmény között nem fogjuk a fenti időponton tul elismerni.

A CIMBORA kiadóhivatala

A Fehér Sas.

Vidám diákregény.

Írta: Fabian Gyula. Rajzolta: J. Biczó Ilona.

ELSŐ FEJEZET.

Csodálatos látomás. A multak árnyai. A legutolsó delawar hős megjelenik a Mária villában.

Nem tagadom, hogy most is — a férfikor derekán — még mindig szívesen olvasgatom az indiánus regényeket. — „Az utolsó mohikán”, „A vadfogó”, „A bölényvadász naplója”, — ezek a könyvek diák éveim kedves emlékei. Amikor ezeket a könyveket olvasom, újra fiatalnak érzem magamat, aki valóban őszinte lelkesedéssel kísérte lelkében az amerikai vad nyugat indiánus vadászait a beláthatatlan terjedelmű mezőkön és az elvadult őserdőkben. Itt vadásztak a mezők és rengeteg erdők vadjaira. Esténként nagy tüzek mellett süttötték a szürke medve mancsait és a bölény pupját, amelyet oly étvágyal fogyasztottak, mint én a töltött káposztát. Az ember magasságu fűben és az irratlan őserdők szürkés-kék homályában a harcias, vitéz indiánusok rálestek a betolakodó, sápadt arcu idegenekre, akik a Nagyvizeken áthajózva, rátörték a szegény indiánusok vadászterületeire, hogy azokat elrabolják tőlük.

Szomoruan tünődtem a szegény, rézbőrű nép sorsán.

Az indiánusok kezdetleges harci eszközeikkel, nyíllal, tomahawkokkal, késsel állottak szembe az európai emberekkel, akik pompás puskáikkal, ismeretlen gyilkoló szerszámaikkal egyformán vadásztak a szinte védtelen indiánusokra és a bölényekre. A szegény, tapasztalatlan nép nem tudta megvédeni földjét a szívtelen, vérszomjas európaival szemben. Elpusztult az indiánus nép, eltűnt a föld színéről, mint ahogyan kivészett a bölény is a fehér ember kapzsisága következtében.

Az okatlan vérszomjuság, a pénz, a meggazdagodás vágya eltűntette Amerikából mind a két fajtát: az indiánust és a bölényt. Alig maradt belőlük egy-két példány itt-ott, valamelyik állatkertben.

Amint egyszer épen az „Utmutatót”, ezt a szép indiánus történetet olvastam, leeresztettem a könyvet az ölembe, mert eszembe jutott valami. Ezen mélyen elgondolkoztam. Az ötlött az elmémbe, mily nagy bűn volt az, hogy az Óceánon túl kipusztítottak egy egész népfajt, mintha valami kártékony fenevadsorda lett volna! Pedig az indiánusok is emberek voltak! Csak gyilkosai nevezték „vadaknak” őket, hogy ocsmány vétkü-

ket valamivel mentsek, szépítsék. Szegény, rézbőrű felebarátaim! Hiszen, ők is Istennek ép oly teremtményei voltak, akár a fehérek! Az ő keblükben épen olyan érző szív dobogott, mint a miénkben. Örültek, szenvedtek, szerettek, épen úgy, mint mi. Mennyire sajnálom szegényeket!

Ahogy ezt elgondoltam, végig villant a lelkemben, hogy én még elevenen indiánust nem is láttam. Csak a képekről ismerem bátor, harcias alakját, színes tarka öltözetét, különös fegyvereit. Oh, miért is nem engedi a jó Isten, hogy én elevenen indiánust láthassak?! Ha még csak akkorát is, mint az öklöm, csak láthassak egy férfit az elpusztult törzsből! . . .

— Oh, jó Isten! Ne bocsásd be szegény szolgád lelkét a „nagy vadászterületekre”, amíg földi szemével indiánust nem látott! . . .

A sóvárgó sóhajom alig rezgettette meg a szoba levegőjét, amikor merengéstől fátyolos szemem előtt csodálatos látomás jelent meg. Ime, előttem, a szoba sarkának félhomályában, a zongora mögül, titokzatos jelenség bukkant elő, mint Hamlet apjának a szelleme a Nemzeti színházban. Hiu képzelet, amit látok, vagy pedig valóság? Mint valami ködfoszlány lebegett elő a sarokból egy eddig soha nem látott csodalény. Embri formája volt. Az alakzat fejét pazar toll-diszes fejkoszoruzta. Az arca piros és kék színekkel tarkára volt festve. A vállán nyíl és puzdra, tele nádból készült nyilvesszővel. A kezében kör alakú paizs és dárda; az övében ezüstös tomahawok. A paizsra egy hatalmas bölény volt festve, amely fölött valami madárféle keríngött. Ez a madár veszedelmesen hasonlított valami fehér csirkére, de épen úgy lehetett fehér sas is, mert nagyon kifejező, művészi erővel volt megfestve. Egyszóval: teljes hadi díszben pompázó delawar indián jelent meg előttem.

Megrettentem . . . Ez az indiánus bizonytalán az életemre tör. Hah! E látomás talán csak álmaimban gyötört. — vigasztaltam magam. — Hogy kerülne ide, a Mária villába vérszomjas amerikai benszüölt? Hiszen kipusztították még a magját is! Meghuztam a hajamat . . . Fájt . . . Tehát ébren vagyok. A látomás: eleven valóság. Ez az alak valahogy megmenekült a vérfürdőházból és ez a delawar törzs legutolsó hajtása. Hiszen, olvastam már az „utolsó mohikánról”, ez hát a legutolsó delawar! . . .

A benszüölt elem lépett. Vad, kegyetlen szemét borzalmasan forgatta, úgy, hogy megrémül-

zem tőle. A tomahawkját kirántotta az övéből. Engem a hidegveríték öntött el ijedtségemben. Már föl akartam ugrani a karszékemből és menekülni a támadás elől, amikor a rézbőrű vér-fagyasztó hangon megszólalt:

— Kezét csókolom, papa!

— Micsoda?! Kegyed delewár úr, magyarul is beszél? Kihez legyen voltaképpen szerencsém?

— Psaw! — mondta ajkát biggyesztve a rézbőrű dzsentlemén — hát nem ismeri meg a tulajdon fiát? Hiszen, a gyereke vagyok! Szabad időmben a „Fehér sas”, a delewarok hőse. Jelvényem a fehér sas, rá van festve a paizsomra is.

— Ugy? Te vagy az, gézengúz? Az a madár a rajztáblán, amelyet te paizsnek nevezel. — Fehér sas? Azt hittem, hogy valami vízi csirke! Ugy látszik, hogy minden festékemet az areodra kentted, attól nem ismertem rád! De majd lesz ne-mulass, ha festékeimeit elfogyasztottad és nem tudok festeni.

— Uff, édes apám. Ez a festék csupán palletapiszok. Nem használtam sok festéket az arecom diszitéséhez, csak annyit vettem el, amennyi szükséges volt. Jóravaló delewár nem jelenhetik meg a társaságban kifestetlen arccal. Minden delewár testvérem arca ilyen ékesre van festve, mint az enyém.

— Talán bizony többen is vagytok?

— Persze! Négy delewár alkotja a törzsünket. Matolcsi Ferkó a főnökünk, Kemény Laci a bölényvadász, Mákos Peti a harcos. Én magam pedig a kém vagyok.

— De Mezei Samut, a szatócs fiát is itt látam settenkedni a villa körül. Neki miféle hivatala van?

— Psaw! — szólt Gyula kicsinylően. — Samu még csak pótindián. Még nem tette le a fölvételi vizsgát.

— Fölvételi vizsgát?

— No persze! Kérdés, hogy tud-e a tomahawokkal bánni? Eltalálná-e nyilával a röpülő fecskét? Legyűri-e a vad bölényt és kiállná-e a kínzó cölöp borzalmait, amelynek egyik pontja szerint tüskét szurnak a felvételező körme alá?

— Fecskét lőni, a köröm alá tüskét verni? Hm! Ezek nagy dolgok! Ti többi négyen, persze, már ezekben járatosok vagytok. Minden uzsonna előtt tüskét vertek a körmötök alá?

— Dehogy! Bennünket ez nem kötelez. Mi ősi törzsbeliék vagyunk. Csak az ujoncok tesznek felvételi vizsgálatot, akik a törzsbe lépnek.

— És mire való ez az indiánus-játék?

— Megvédeni a vadászterületet a sápadt arcuk ellen! Lovagias harcban óvni a gyöngét az erőszak ellen.

A mama lépett be az ajtón. Ő már többször láthatta a kis Gyulát delewár harci jelmezben,

mert nem mutatott semmi meglepetést, amikor a maskarát meglátta.

— Jer, fiam, uzsonnázni. Ott van a verandán a kávé. Jó meleg, friss! Idd meg gyorsan!

— A tüzes víz! Gyülölöm. Ezzel részegítik meg a sápadt arcuk az én népemet.

— Csak indulj szaporán.

A kis indiánus katonás léptekkel távozott, zörgött a dehli-paizs a hátán, villogott a dárda kályhafestékekkel bemázolt hegye, ragyogtak a liba- meg a kakastollak a fejdiszen. Határozottan harcias jelenség volt.

A nagy delewár harcos a verandán lehörpintette a tüzes italt, azután bevonult a kertbe, ahol a többi delewár pokoli harci üvöltéssel fogadta. A következő percben vidám gyerek-lárma töltötte el a kertet. Folyt az indiánus játék késő estig.

A delewár törzs hadi tetteiről beszélt pár héttel később az egész város. Elhatároztam, hogy ezeket az indiánus kalandokat lejegyzem, hiszen a legtöbb esetnek közvetlen szemlélője lehettem vagy legalább is első forrásból hallottam azokról. Csak a legfontosabb esetekről emlékezem meg.

(Folyt. köv.)

A könyvnyertesekhez!

Többektől, akiknek neve Tökmag öfelsége kalapjából szerencsés nyerőként került ki, panaszos levelet kaptunk, amelyben sérelmezik, hogy a nyert könyvet nem kapták meg. Bár mi minden egyes alkalommal azonnal elküldtük a könyvet a nyertes nevére, lehetséges hogy az utközben elveszett valahol és így nem jutott a nyertes birtokába.

Kérjük tehát mindazokat, akik rejtvénymegfejtéssel vagy pályázaton könyvet nyertek és azt nem kapták meg, hogy ezt velünk egy levelezőlapon a címük pontos közlése mellett közöljék és mi azonnal gondoskodni fogunk róla, hogy az újabb könyvküldemény címére elküldhessék.

Természetesen jutalomkönyvben is csak azok részesedhetnek, akik előfizetési díjaikat pontosan befizették. Annak tehát, aki jutalomkönyvre tart igényt, előfizetési díját legalább 1927. okt. 1-ig okvetlenül be kell küldeni, mert hisz nem kívánhatja senki tőlünk, hogy olyan előfizetőnek, aki az előfizetési díj beküldésében pontatlan, még külön ajándékot küldjük.

A jövőre nézve is meg kell jegyeznetek magatoknak, hogy a jutalomkönyvet a nyerőnek csakis az esetben küldjük el, hogy az előfizetési díját legalább a folyó évnegyedre már kiegyenlítette.

Tamás bátya kalandos utazása Masinaországban

Irta: VAJDA ISTVAN.

III.

De Jankó nem állhatta meg, hogy oda ne vágjon neki; felállt a kilométerköre, meglengette sipkáját és odakiáltotta:

— Alázatos szolgálja! Mi már el is untuk itt magunkat!

Másnapra volt kitűzve a repülőverseny.

Tamás nagyban töprengött rajta, hogyan fog majd ehhez Jankó? Itt már nem segít a hétmértföldes csúszda; repülőgépjük, léghajójuk pedig nincsen. De szentül bízott Jankóban és bizonyosra vette, hogy ezt a próbát is diadalmasan kiáltja.

Jankó azonban semmiféle előkészületet nem tett. Inkább kíváncsian várta, hogy osztogatja parancsait a Masinaszörny a repülőtéren. Egy hangárból karsu egyfedelűt toltak ki szorgos emberek. Ugy állott ott a gép, mint egy karsu madár, alumíniumváza százszorosan verte vissza a fénylő nap sugarait. Egyszerre megindult a motor és a propeller forogni kezdett.

A gépszörny fejére tette bőrsipkáját, bundába bujt es felült a kormányhoz. A gép lassan, eseten mozgással gurulni kezdett, majd hirtelen, majdnem észrevétlenül fellendült a magasba. Egyenletesen lebegett odafönt fokról-fokra kisebbedett, míg végül apró ponttá zsugorodott össze a távol horizonton.

— Ördögi fickó! — szaladt ki Jankó száján az akaratlan elismerés. No, most pedig rajtunk a sor.

Megint csak a hátizsák került elő. Jankó belenyúlt, s óvatosan egy összegöngyölt csomagot vett ki belőle. Vigyázva terítette végig a földön és ime, egy bársonyosvínű, tarka selyemszőnyeg feküdt Tamás előtt.

— A repülő szőnyeg! — kiáltott fel Tamás. Micsoda pompás fickó is vagy te!

— Tessék helyet parancsolni! — invitálta Jankó. Ő maga leült és törökösen keresztbetett lábakkal kényelmesen elhelyezkedett. Tamás kissé vonakodva telepedett melléje, s a különös jármű lágyan és könnyedén emelkedett velük a levegőbe.

Ugy lebegtek odafönn, mint esónak a csendes tavon. Fecskék cikláztak s végül már csak egy kőszáli sas rőtja körülöttük a köröket nagy méltóságteljesen.

A föld eltűnt. Csak egy apró pontocska látszott alattuk; egy kis ideig még követte őket, de aztán mindjobban elmaradt és végül elveszett a semmiben. A Masinaszörny a levegőben is vereséget szenvedett! — 5000 méter magasságban vagyunk mondta Jankó, s a napba nézett, — ide már nem tud utánunk jönni!

Tamás boldogan üldögélt a szőnyegen. Mégis csak

nagyszerű dolog így a végtelenbe repülni. De csuda hideg van idefönn!

A szőnyeg folyton emelkedett! A felhők már régesrég elmaradtak mögöttük és az átlátszó kékségben már csak a nap lenyugvó vörös fénye világította meg őket.

— Tán jó volna már lefele tartani, Jankó, — kockáztatta meg Tamás bátya. Mindjárt ránkesteledik.

— Eszembe sínes! — legénykedett Jankó. Ugy gondoltam, a holdban töltjük az éjszakát. Veszélyes dolog így a sötétben botorkálni. Még valami bolond üstökös belénk üt a fejét. Ujhold van éppen, majd kényelmesen elhelyezkedünk rajta.

A hold mint egy óriási ezüst sarló feküdt a bársonylekete firmamentumon. Jankó ügyesen kötött ki rajta, kikéréselt magának egy kényelmes zugot, beburkolózott a szőnyegbe és csakhamar úgy aludt, mint a bunda. De Tamás nem tudott aludni. Ahítatos szemmel vizsgálgatta a csillagokat, s közben mindig belefujt a markába. Fázott ökelme a hideg éjszakában ...

Amikor másnap reggel a repülőtérrre értek, a Masinaszörny már várta őket. Szemmeláthatólag zöld volt a méregtől és szinte látni lehetett, hogy ciklázik a sok gonosz indulat alacsony homloka mögött. Összehuzott szemöldökkel nézte a diadalmaskodó Jankót, aztán komoran mondta:

— Most jön az utolsó próba... gyereünk a laboratóriumba.

Megindult előttük és tucsa bakugrásokkal csám-pázott keresztül a téren. Egy nagy, fehér, ablak nélküli épület előtt állott meg, ott megnyomott egy gombot és az ajtó zajtalanul fordult ki a sarkából. Beléptek. Ujabb gombnyomás a vakító fény töltötte meg a csarnokot: ez volt a laboratórium. Tamás eltátotta száját. Titokzatos gépek voltak köröskörül, melyek nagy dübörgéssel zakatoltak, úgy, hogy reszketett bele a föld. Óriás dugattyúk lökődtek előre és hátra; lendítőkerekek suhantak a magasba, méterszéles szíjak adták nekik a lendületet. Számítalan eső tátotta feléjük irtózatosszáját, mint egy-egy sejtelmes nyílás; sok mázsás hengerek surlódtak egymáshoz félelmetes nyikorgással és ezt a sok titolozatos masinát rengeteg drót kötötte össze egymással. Drót, a drótok ezrei! Acélból, rézből, platínából, hajszálvékony, vastagabb, ujjnyivastag drót. Drót és drót.

A szörny egy emelvényre lépett és egy kapcsolót csavart meg. A szörny robaj egy szempillantás alatt elült és a rémes hangzavart halotti csend követte. A dobogón egy négyszögletes skatulya volt az asztal te-

tején, amelyből a masinaszörny két telefonkagylót húzott ki. Tamásnak és Jankónak a kezébe nyomta és kézműdolattal jelezte, hogy tegyék a fülükre.

— Hát ez mi? — kiáltott fel Tamás, amikor a kagylót a fülére tette, mert a kagylóból csengő muzsika csengett fel. Mintha egy nagy zenekar játszott volna. Lopva körülnézett és azon gondolkodott, vajjon hol vannak elbujva a zenekar tagjai.

— Amerikában! — nevetett gúnyosan a szörnyeteg, mint aki kitalálta gondolatát és csufonárasan vigyorgott bele Tamás meglepett arcába.

De erre már dühbe jött Jankó:

— Vigyen el az ördög fufangos masináddal együtt! — mondta nagy mérgesen, — ez mind semmi! Ha én egy tengeri kagylót tartok a fülemhez, meghallhatom, mit beszélnek egymással a halak! Gyerünk, Tamás, megnyertük a versenyt! — Azzal vette a hátizsákját és kifelé indult.

A gépszörny azonban egy szempillantás alatt az ajtónál termett. Undok arcát halálos gyűlölet torzította el, a szeme lángokat lövelt...

— Megállj! — ordította!

Izmos keze a drótok közé nyúlt... izgatottan habrált egy kapcsoló körül.

Jankó megérezte a veszélyt. Mereven követte a Masinaszörny minden mozdulatát és abban a pillanatban, amikor az megragadta a kapcsoló gombját, hátizsákjából vékony, fehér pálcikát rántott elő és lenyegetően emelte a feje fölé.

A varázspálcia volt a kezében!

Irtózatos dördülés töltötte be a termet. Szörnyű zugás keletkezett és az ilylámpák fénye hirtelen kialudt. Tömpe félhomály borult a csarnokra és ahogy Tamás kimeresztette szemét, hogy valamit lásson a sötét-ségben, irtózva vette észre, hogy a szörnyeteg hirtelen... összeroppan... összecsuclik... Egy szempillantás alatt vége volt! Törzséből hosszú acélrugó pattant ki, a karja és a lába helyén egy-egy vasrud csüngött alá és a fejéből szövevényes drótok serege bukkant elő. A gépezet felmondta a szolgálatot és a varázsvessző megölte a szörnyeteget!

Tamás felemelkedett a gép roncsai mellől és meglepetten nézett körül. A gépek romokban heverték és a rengeteg huzal szerteszakadozva lógott lefelé. Az egyik esőóriás kigyóvá változott és méltóságos mozdulattal kuszott Jankó felé. Apró kis manók vigyorgtak Fő-röskörül, mókás koboldok lovagoltak a romhadórt géproncsok tetején. Vig terefere támadt a laboratóriumban; mindnek egyszerre járt a szája; fura torzképeket vágtak; mind guncogott, nevetgélt, tetszett nekik a jól sikerült tréfa. Gaz ellenségük, a Masinaszörny kimult. Jaankó boldogan nézett végig rajtuk.

Odakünn kürtök hűgása hangzott fel: a teremben egyszerre csend lett. Mind elhaltgattak és várakozásteljes ábrázattal fordultak az ajtó felé, mely magától kitérült és rózsaszínű lény ömlött szét a csarnokon. A harsonák hangja mindinkább közeledett és a küszöbön az ősz miniszter alakja jelent meg.

És mögötte...

Tamás és Jarkó a földre borultak és nem merték felemelni tekintetüket. Bódító virággillat ütötte meg az orrukat, csengők lágy csilingelése hallzott, selyem és bársony suhogása neszelt a fülükbe. Aztán egy csodálatos kórus esendült fel:

Diesőség Noked, ó tündérkirálynő!

Ismét hatalmas dördülés rázta meg a levegőt, dobpergés hallzott... a kürtök közvetlen Tamás fülébe zúgtak... azután kinyitotta a szemét.

A gyerekek álltak körülötte.

Peti teli tüdővel futta réztrombitáját, Jancsi egy rozszant öntözőkannán verte a marsot egy fakanállal, Annuska meg kettőjük között állott és egy nagy virágbokrértát tartott a kezében...

Tamás hátya ámosan dörcsölte a szemét és csak akkor tért valamennyire magához, amikor a gyerekek harsány kacagásban törtek ki. Körülnézett. A szobájában találta magát, a karosszék előtt... a földön.

Jancsi ismét nagyot ütött a „dobra“, amire, mint egy jeladásra, kórusban kezdte rá a három gyerek:

— Tamás bátya, me-sélj!

(Szatinár.)

OLVASÓINKHOZ!

Mai számunkhoz mindazoknak, akik kisebb városokban vagy falvakban laknak és a „CIMBORA“ előfizetési díjával hátralékosak, postai befizetési lapot mellékelünk, a nagyvárosban lakóknak pedig ottani megbízottunk vagy egy ottani pénzügyintézet útján kézbesítjük ki az esedékes előfizetési díjról kiállított nyugtát.

Mindazokat, akik előfizetési díjikkal hátralékban vannak, nagyon kérjük, hogy az esedékes összeget a befizetési lap felhasználásával haladéktalanul küldjék be, illetve a nyugtákat váltsák ki, mert ellenkező esetben kénytelenek lennénk a lap küldését számukra azonnal beszüntetni.

Többször hangsúlyoztuk már előttetek, hogy a mi legfőbb törekvésünk oda irányul, hogy nektek a CIMBORA-ban minél szebbet és jobbat nyújtsunk, de természetesen ezt csak úgy tehetjük, ha a díjak pontos fizetésével ezt lehetővé teszitek nekünk. Ne feledkezzetek meg róla, hogy a lap előállításához papírban, munkabérben, szerzői díjakban és postaköltségben rengeteg pénz emészt fel, amelyet mi csak úgy tudunk előteremteni, ha ti abban nekünk az előfizetési díjak befizetésével segítségünkre vagytok.

Kötelessége tehát mindenkinek, aki szereti a CIMBORA-t, hogy az esedékes előfizetési díjat a kiadóhivatalba azonnal beküldje!

Öcsike palacsintázik

(Levél nagyapóhoz.)

Edes nagyapóka lelkem, há! Istennek szabad vagyok, mint a madár, újra termelhetem a nadselü gondolatokat, nemesak, de fölleveníthetem szép gyermekkorom nadselü gondolatait is. Ezek közé tartozik az a nadselü gondolatom, amikor a konyhából kiszalasztottam a jó Zsuzsi nénit, a mi szakácsnénkat, akinek én kedvence voltam s vagyok ma is és leszek mindörökké, mert ha őt tréfálom is meg a nadselü gondolatommal egy kicsit úgy tesz, mintha haragudna, aztán titkon nekem juttatja a legjobb falatokat.

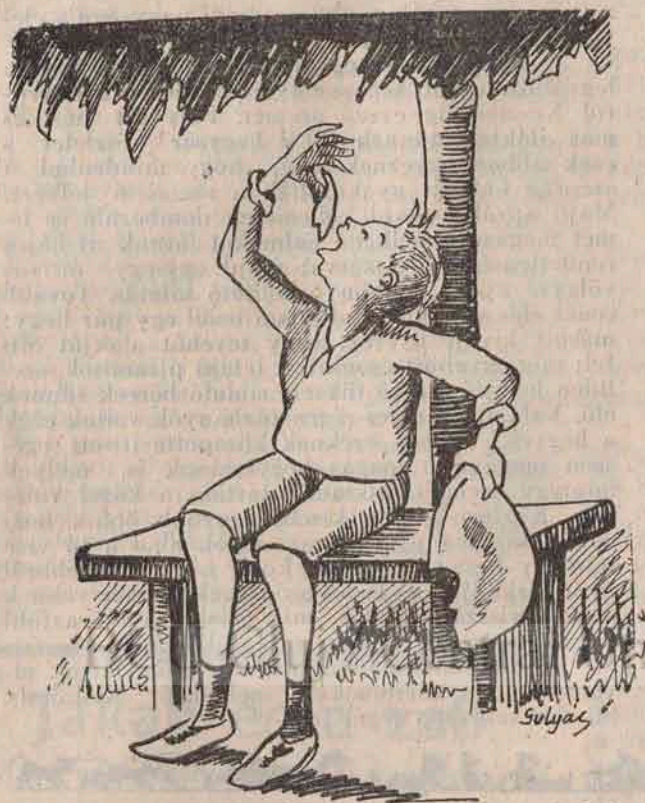
E bevezetés után hadd térjek az én nadselü gondolatomra, mely ennek előtte három esztendővel született a Stánci néni kertjében, amikor még elemista voltam. En már akkor is igen-igen szerettem olvasni s egy szép májusvégi délután éppen nagyapónak valamelyik könyvét olvastam (nem emlékszem, melyiket a sok közül)

a diófának árnyékában, a kertnek legcsendesebb szegletében, s hát Uram, Teremtőm, egyszer csak felpillantok a könyvből, s mit látnak szemelm? Egy hős cincért, drága nagyapókám! Hiszen könnyű a cincérnek hősnek lenni, mert akkora szárva van, hogy felbökhetne vele egy cserebogarat, de nem ez a fontos, hanem az, hogy a hős cincér után még két hős cincér jelent meg közvetlen mellett, (három az Isten igazai) én meg csak néztem, néztem, aztán a homlokomra koppintottam, nagyot kiáltván: van nekem egy nadselü gondolatom! Eszembe jutott, hogy Zsuzsi néni egy csomó tojást fejbe ütött, minek az lett a következtetés, hogy a tojásból kifolyt — tetszik tudni — a sárgája, nosza körülnéztem, aztán bekukucskáltam a konyha ablakán, hát Zsuzsi néni nincs benn, nekem sem kellett egyéb, a három cincért felkaptam, a konyhába szaladtam, ott őket három tojásba beültettem, de a lábuknak likat futtam, hogy sétálhassanak azzal, uccu neki, vedd el magad! Vissza diófa alá. Persze, vége volt az olvasásnak, mind a konyha felé pislogattam, hát egyszer csak látom, hogy Zsuzsi néni rémülten szalad ki a konyhából, sikoltozva rohan a kert végig. Amint csakhamar meg-

A Balaton

tudtam, amikor javában sütötte a palacsintát, egyszerre csak látja, hogy három tojásból megmozdul, mind a háromból két szarv ágaskodik felfelé, aztán valósággal elindulnak sétálni. Csoda-e ha Zsuzsi néni félbehagyta a palacsintasütést s kiszaladt, mintha szemét vették volna. Bizony, ha kiszaladt, én meg befordultam a konyhára, miért a bizonyos legény a Petőfi versében, aki azért fordult be a konyhára, hogy rágyújtson a pipájára, pedig a pipa égett s aztán sem is avégett ment ő, hanem azért mert meglátta, hogy oda bent egy egész tál frissen sült palacsinta van, nosza, neki a palacsintának, csak úgy gyurttam befelé és lefelé, Isten tudja, hányat, no de meg is jártam, mert egyszerre csak forogni kezdett velem a Rózsadomb, Rózsadombon a Stánczi néni villája, de nemcsak a villa, hanem Stánczi néni is, meg Zsuzsi néni is, röviden: forgott az egész világ, s amit hirtelen bekaptam, hirtelen ki is adtam, s kerek egy esztendőig nem töltöttem palacsintát diktálni belém sem Stánczi néni, sem Zsuzsa néni. Így volt, vége volt, bizony, nem mese volt, mint ahogy nagyapónál a legszomorubb történetről is ki szokott sülni, hogy — mese volt.

A másolat hitelesíti.

ELEK NAGYAPÓ.

(Kisbaczon.)

A Balaton Magyarország legnagyobb tava. Hosszúsága valamivel több 76 kilométernél, szélessége Füred és Fok között több 10 kilométernél, közel Keneséhez meghaladja a tizenkét kilométert, ellenben Tihanynál alig üti meg az ötszáz ölet. Mélysége különféle, rendszeren 12—16 méter között váltakozik. Egész területe körülbelül 45.4 negyzet kilométer, ha a szélein levő posványokat is hozzászámítjuk, melyek azonban mindinkább kiszáradnak.

Vize csendes időben messziről kék, közlelről szöke. Csendes időben, kivált magasabb hegyekről, milyenek a tihanyi halmok, a tóban kisebb-nagyobb s különféle alaku kékes foltokat és kigyózasokat láthatni, melyek, — mint mondják — helyöket és alakjokat mindenkor, még téli időben is, meg szokták tartani. Ezeket a nép *heveseknek* nevezi, mely nevezetet annál inkább megérdemlik, mert csak kemény télben fagnak be s így meleg forrásoknak tulajdoníthatók.

Egyike a legszebb és legritkább látványoknak: zivataros időben nézni a tóban cikázó villámokat... Ősszel a Balatont sűrű köd fedi, mely rendszeren csak dél táján szokott róla fölemelkedni.

Füreden egy két evezős vitorlás csónak áll készen azok számára, kik a messze kanyaruló száraz út megkerülésével akarnak Tihanyba jutni. Egy ily kirándulás alkalmával beszéltek a velünk volt hajósok a Balatonnak azt a különös tulajdonságát, hogy sokszor a legcsendesebb időben s látszólag minden külső ok nélkül egyszerre felzudul és Somogy felől nagy zugással megered benne a hullámok zajongása, s a vész ily csendes időben is oly nagy lesz, mint a legnagyobb levegői zivatar és szélvész alkalmával.

A Balaton vizét saját forrásain kívül 31 kisebb-nagyobb patak, a Zala folyó s 8 parti forrás táplálja. Kifolyása a Sió vizén történik, mi által a tó szüntelen újlásban és frissességben marad.

Terményei sokban közösek más tavakéval, csak hogy a Balaton a természet mind a három országából mutathat fel saját nevezetességet, mit nem minden tőről mondhatunk. Az ásványországból a Balaton igen finom és szép porzót ad, melyet a balatoni porzó név alatt ismernek. A somogyi oldalon, Siófok táján van a legnagyobb bőségben ez a porzó. E por alkatrészei között különféle ásványdarabocskák vannak, mert a közönséges porfóvénnyel kívül tiszta s fényes vasrészecek vannak benne, sőt ezen felül drágakőtöredékek is, u. m. rubin, topáz, ametiszt, gránát stb. Ásványországi nevezetességei közé kell számítani az ugynevezett kecskekörmöket és uri fejkötőket is. Az utóbbiak valóságos tengeri

csigateknők s nevüket alakjukról vették. Az ugynevezett kecskekörmököt hajdan a köznép valószínűs kecskekörmöknek hitte s regét is mondott róluk, mint veszett egykor bűvös erő által egy gazdag urnónek roppant kecskenyája a Balaton vizébe, mely kecskéek körmeit folyvást hányja partra a felzajló Balaton. Ma azonban a köznépbe is át kezd szivárogni az a józanabb tudomás, hogy mind a kecskekörmök, mind a velök különben egy alakú s tőlük csak nagyságban különböző, ugynevezett számárpatak, nem egyebek megkövült tengeri csigáknál. E csigák nagy zápor idején a hegyek tetejéről a Balatonba sodródnak, ahol a hullámoktól s a vízfenekén levő kövektől szüntelen dörzsölődvén, gyengébb részek lekopnak. A csigáknak csak vastag derekuk marad meg, s ezek valóban köröm és pataalakot nyertek: így ragadt rájuk a mostani név.

A növényországból sás, nád, gyékény, buzogányos káka, hinár s egyéb tavi termények kaphatók a Balaton partján.

Az állatországból hallal különösen bővelkedik, sőt némely helyen s arra való évszakokban még a halról híres Tiszával is vetélkedik. Halai közül legnevezetesebb a garda, töméntelen sokasága miatt, s a fogas, melyet hóféhér husa s kedves íze nagy hirre emelt és igen kapóssá tett. Fogas Magyarország vizei közt egyedül a Balatonban található. Megemlítendő még az ugyneve-

zett cseresznyerák, mely makknyi nagyságu s eleven korában is piros.

A Balaton zalamegyei partjának hosszában a legváltozatosabb hegység gyönyörködteti a Füredről Keszthelyig evező szemét. Folyvást más és más alakban tűnnek föl e hegység részletei s csak abban egyeznek meg, hogy mindenhol a szépség hatását gyakorolják a szemlélő lelkére. Majd apróbb, majd kellemesen domboruló és ismét magasra emelkedő halmokat látunk itt bájos rendtelenségben elszórva; majd egy-egy árnyas völgyre nyílik a gyönyörködtető kilátás. Tovább ismét éles sirhalom alakjában terül egy pár hegy; másutt kivájt nyereg, vagy tevehát alakját ölti fel; míg egybeült csonkított tetejü piramisok, szeliden lehajló s a tó tükreig simuló bércek tűnnek elő. Valamikor réges-régen tűzhányók voltak ezek a hegyek. Vannak ezeknek közepette itt-ott egészen magánálló magas hegyecsucok is, melyek mintegy szemlét látszanak tartani a közel vidéken. Közben-közben kisebb-nagyobb öblök hoznak a tájékba új változatosságot, ahol a tó vize mintegy besiet a hegyek közé, hogy közelebről gyönyörködjek az erdős szépségekben, melyeknek örökös visszatükrözője, míg máshol a szárazföld halmjai nyúlnak a szép tavi tükörbe.

A gőzösön haladva magunk előtt látjuk elvonnulni ama várromokat, melyekről Kisfaludy Sándor sok szép regét írt.

Konyafülűek vendége

Irta: Kosáryné Réz Lola.

A Mese-erdőben minden nyáron egy család tündér lakott. Nyaralni jöttek Tündérországból, ahol ilyenkor tulságosan meleg szokott lenni, mert a tűzokádó sárkányok mind előbujnak a barlangjaikból és lángot fújnak. Amikor náluk tél van, ez az igazi kellemes meleg idő.

Ősszel a tündérekék összecsomagoltak, felültek a felhő-vonatra s elmentek haza, Tündérországba.

Egy kékruhás kis tündérke azonban igen megszerette a Mese-erdőt s a Mese-erdőben az ő kis pajtását: Konyafülű Makogót. Konyafülű Makogó nyuszigyerek volt amint bizonyosan kitaláltátok.

Ez a kis Konyafülű Makogó annyit tudott beszélni a tündérekének a tétről, amikor esik a hó és csupa fehér az erdő s minden fenyőfa olyan, miútt valami cukorsüveg! Elmesélte, milyen kedves az öreg Mikulás bácsi, aki erre jön át a város felé; elmesélte, milyen érdekes, amikor az angyalkák jönnek karácsonyfaért s mogyoró-vesszőért a krampusz. És milyen gyönyörű a Jézuska esilingelő szánja karácsonykor. Látni azután az öreg

Ó-csztendőt, amint elsántikal görbe botjára támaszkodva s hallani a jókedvűen érkező Ujesztendő vidám trombitaszavát... Annyi szépet tudott mesélni Makogó, hogy a tündérke sóhajtozni kezdett:

— Oh, de szeretném látni! Jaj, de szeretnék itt maradni télire!

— Tudod, mit? — ajánlotta a kis Makogó. — Maradj nálunk. Lakj velünk. Meglátod, milyen jó lesz dolgod. Kicsi a házuk, de jó meleg és igaz ugyan, hogy nincs mindig elég ennivalónk, de olyankor lefekszik az ember, akarom mondani: a nyul az egyik fülére, betakarozik a másikkal és elalszik. Így aztán nem hallja, hogy a gyomra korog.

A tündérke csakugyan nagy kedvet kapott hozzá, hogy itt maradjon télire. Elment a Tündérkirálynőhöz és megkérte őt.

— En nem bánom, mondta a tündérkirálynő, — legalább tapasztalsz valamit. De akkor lakásról kell gondoskodni.

— Oh, lakásom már van, — legyintett a tündérke vigan. — Konyafülű Makogóéknál fogok lakni.

Konyafülű Makogóéknál? Derék nyulcsalád, ismerem őket. Nagyon helyes. De mennyit fizetsz a lakásért és kosztért?

— Erről még nem is beszélünk.

— Pedig ez fontos dolog. Szegény család nagyon, nem kívánhatom, hogy ingyen gondoskodjanak a sok gyerekek mellett rólad is.

A tündérkirálynő gondolkozott egy kicsit.

— Ejnye, ejnye... Elmenni hozzájuk nincs már idő, mert ma este indul a felhő-vonat... Várj csak... Oda-adom neked ezt a káposztafejet. Csomagold be és vidd magaddal. Ha aztán Konyafülűék nagyon éhesek lesznek, végy le róla egy levelet és tedd eléjük.

Sok ideje már nem is volt a tündérkirálynőnek, hogy magyarázgasson. Indult a felhő-vonat. Jöttek a tündérkéek mindenfelől izgatottan s kapaszkodtak fel egymás után. Egyszerre azon vette magát észre a kis kékruhás tündérke, hogy a felhő-vonat messze jár s ő egyedül maradt.

Kicsit bizony megijedt. Mert most jutott csak az eszébe, hogy elfeledte megkérdeni Konyafülű Makogótól, merre is laknak tulajdonképpen. Meg azután az is az eszébe jutott, hogy hátha Makogó a szülei tudta nélkül hívta meg őt s mit szólnak majd az öreg nyulak, ha beállít?

Egyszerre egy róka sompolygott oda hozzá s kérdezgetni kezdte, hogy mi járatban van? A tündérke elpanaszolta neki.

— Tudod mit? — mondta a róka. — Ne menj te Konyafülűékhez. Nem hozzád való előkelő társaság. Gyere hozzám inkább. Meglátod, milyen jól tartalak s mindennap meghívhatok magadhoz egy nyulgyereket is uzsonnára.

A kékruhás tündérke hálás szívvel ment vele, mert nem ismerte a rókát s arra gondolt, hogy hátha csakugyan terhére találna lenni Makogó szüleinek.

Utközben azonban mi történt?

Amint kibukkantak egy tisztásra, a róka egyszerre nagyot ugrott s egy sánta öreg nyulat kapott el alábánál fogva. Késervesen makogott szegény öreg nyul, s a tündérke nagyon megharagudott. Fogta a kemény káposztafejet, amit a tündérkirálynő adott neki s azzal kezdte ütni a róka orrát és kiabált:

— Ejnye, te haszontalan! Ereszted el rögtön ezt a szegény öreg nyulat? Dehogy megyek én hozzád, ha te ilyen vagy. Méssz rögtön innen?!

A róka megijedt a tündérkétől, mert arra gondolt, hátha valami varázshatalma van s békává, vagy a végén még nyullá változtatja. Nyul igazán nem szerette volna lenni. Inkább elszaladt.

A tündérke s az öreg nyul beszélgetni kezdtek. A tündérke elmondta, hogy a róka hívta őt, lakjon nála a télen.

— Oh, oh! — rázta a fejét az öreg nyul. — De jól tette, hogy nem mentél vele! Hiszen ez valóságos rabló-gyilkos! Csak nem akarsz ilyen társaságba keveredni?

Tudod mit? Gyere hozzánk. Szegények vagyunk, de szívesen látunk. Konyafülű Topogó, nyugalmazott erdei futár vagyunk.

— Akkor te ismered Konyafülű Makogót is?

— Hogyne. Kedves unokám.

Igy aztán rendben volt minden. Együtt mentek tovább. Konyafülűékéknél, persze, nagy örömmel fogadták őket.

A kis tündérkének csakugyan jó dolga volt egész télen, mert szeretettel látták vendégül. És ha nem volt mit enniök és Konyafülűné restelkedett, hogy mit adjon ebédre, a tündérke leszakított egy levelet a káposztáról s annyi lett belőle, hogy jóllaktak valamennyien.

A kis Makogóval együtt néztek ki az ablakon, amikor a hó esett, amikor a Mikulás jött, meg a Jézuska, aztán együtt várták a tavaszt.

Ha az erdőbe mentek, figyeljetelek, hátha meglátjátok a két jó pajtást valahol.

(Budapest.)

A hálátlan Bukrucáné

Írta: K. Bendre Róza.

A Tabán piros- meg kékszőknyás kislányok terelgették napi legelésre a falu libáit, rucáit.

Ludlibané, a biróné asszonyom legnagyobb tojója megkérdezte délben a közelében pihenő Rukrucánétól, a Pertsiné asszony tarka rucájától:

— Lib-lub-lub, kinek a lánya vagy te?

— Biz én nem tudom, — háppantott Rukrucáné — sohasem láttam az édes anyámat, csak a nevelőanyámat ismerem.

— Hát az kicsoda?

— Kitykutykáné, az asszonyom kendermagos tyukja.

— Az meg hogy lehet?

— Úgy, hogy engem Kitykutykáné tyukanyó költött ki a tojásból. Furesa család voltunk mi. Az asszonyi huncutság jól összekevert bennünket.

— Megültetem ezt a tyukot, de rucatojást teszek alá, — mondta asszonyom az én világra-jövetelem előtt négy héttel. Nyolcadik napja ült már Kitykutykáné a rucatojásán, amikor egy csomó tyuktojást is raktak a fészkébe.

Igy aztán mi kis rucák és csirkék egy napon mozdultunk életre. Egyszerre hagytuk el a fészket s mindnyájan a Kitykutykáné

szárnya alatt melegedtünk, ő vezérelgetett bennünket. Ment is ez a dolog egy hétig szép rendben. A kis csirkék már vigan kapirgáltak, de mit kezdünk volna mi a kopasz földön az uszó lábainkkal?

Egy észrevétlen pillanatban kiszöktünk a kerítés nyílásán a patakhoz és zsupsz! — belegráztunk a vízbe. Megtörtént az első fürdés, mely után uszóverseny következett, mentőv és uszómeister nélkül.

— Tudja, lelkem Ludlibáné, még most is nevettek, ha eszembe jut, hogy szegény Kitykotykané mennyire kétségbe volt esve, amikor meglátta, hogy mi a vízre mentünk. Ott lötött-futott a patak partján, egyre rikácsolva a tyukok vészhangját. Attól félt, bele fulladunk a vízbe. Hallja! Hogy mi bele fulladunk!

Lib-lub-lub-lak-lak! — nevetett Ludlibáné. Milyen hálátlanok is kegyedék, Rukrucáné. Kinevetik az értük aggodalmaskodót. Más-különben én is hallottam ilyesféléről beszélgetni az emberekkel.

Egy lompos fekete kutya loholt feléjük, attól úgy megijedtek, hogy ketten háromfelé repültek s vége lett a tereferének.

(Hegyközüjlak, 1927.)

TREFAS PARBESZED.

- Hogy a kakas?
- Kilene garas.
- Hát a tyuk?
- Az is ugy.
- Hát a jérce?
- Fizess érte!

A CIMBORA sorsjátékát

1927. évi szeptember elsején lezárjuk. Kérjük tehát mindazokat, akik a sorsjátékban részt akarnak venni és igényt tartanak a sok szép nyereménytárgy egyikére, hogy az általuk szerzett vagy szerzendő előfizetőnevét most már sürgősen közöljék velünk s gondoskodjanak az új előfizető díjának beküldéséről is, hogy nekik a sorsjegyet elküldhessük és ezzel biztosítsák maguknak a nyelési lehetőséget.

Szeptember elseje után szerzett előfizetőket a sorsjáték szempontjából már nem veszünk figyelembe és így mindnyájatoknak sietnetek kell, ha abban részt akartok venni.

Rajta, fiuk, lányok, jelentsétek be az új előfizetőket és szeptemberben megtartjuk a sorsolást!

Elek nagyapó üzeni.

A levél írás igen fontos szabálya: hol, melyik évben melyik hónap hányadik napján kelt a levél!

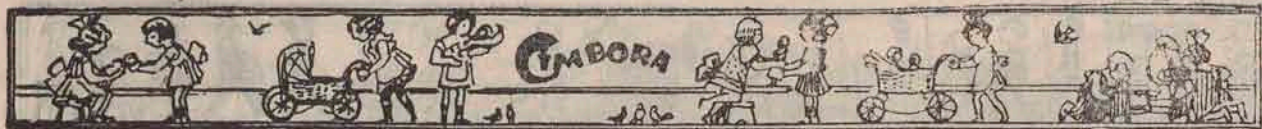
— Friedman

Mazda, Nagypárad. Amiat nem kell szégyenkezned, hogy oly régen nem írtál; amiat kellene szégyenkezned, ha egyáltalán nem írnál nagyapónak. A Krausz Klára unokatestvéreddel, közösen készített rejtvények közül az egyik sorra kerül. Várom a levelet tőled is, tőle is. — *Kovács Mária és testvérei, Bánffyújnyad.* A nyár folyamán újabb rajzpályázatot hirdetek, s azok között fog szerepelni a te rajzod is. — *Tima Endre és Ilonka, Zilah.* Minden tekintetben kitűnőt érdemelt a helyreigazítás. — *László Etuka, Sepsiszentgyörgy.* Igen sokat betegeskedtetek a télen, elmaradtatok a tanulásban te is, meg Klárka is, emiat hallgatatok oly sokáig. Sokszor eltűnődöl s magad előtt látod, amiat nagyapó íróasztala fölé hajolva írja az unokák levelére a választ. Hát bizony, ott majdnem mindig láthatnád nagyapót. Örvegek, hogy elolvastad azt a könyvet (Nagyapóéknál) amelyet én réges-régen írtam, amikor az én édesapám volt a nagyapó, s ő mesélgetett az én gyermekeimnek. A névrejtvényed sorra kerül. — *Molnár Nóra, Arad.* Természetes, hogy a sorsolásból nem foglak kifejejteni, ha jól helyreigazítottad Jankó levelét. — *Horbáth Sárika, Vulkán.* Május elsején kelt leveled, igen szép levél. Kár, hogy most nincs helyem a leközlésére, mert rege-terg kézirat torlódoott össze, amelyek már réges-régóta várnak közlésre. — *Burián Ilonka, Arad.* Nagyon szeretnél már egy mesedélután hallani nagyapótól. Én magam is szeretnék már mesélni nektek. Rejtvényed sorra kerül. — *Fogarassy Gizella és Ica, Torda.* Jó volt a bizonyítvány, jól telt tehát a husvétii vakáció. S bár sokat kell tanulni, játszásra is jut elég idő, levélírássra is volna idő, csak játszás közben erről meg szoktál feledkezni. Hát én emiat nem haragszom. Mert elég gyakran kapok tőletek levelet. — *Iszlay Elek, Szászrégen.* A Jankó levelének helyreigazításában segített Károly öcséd is, aki az elemi iskola harmadik osztályos tanulója, te pedig a polgári iskola I. osztályának vagy a tanulója. Mind a ketten dicséretet érdemeltetek, mert csak rátekin tettem, s ionak találtam a munkátokat. — *Hunyadi Sándor Petroszény.* Arra kérsz, fogadjam jónéven első írásodat, s ígerek, hogy a következő jobb és szebb lesz. Hogyne fogadjam jónéven az első írásodat, s számon is tartom ígérétedet, hogy szorgalmasan írsz ezután s akkor bizonyos, hogy mind szebb és jobb lesz az írásod. — *Szepesy Zoltán, Arad.* Há-

romszoros öröm ért: először megjött a Cimborá, másodszer: nagyapó üzent neked, harmadszor: könyvet nyertél. S bár akkor még nem kaptad meg a könyvet, úgy örültél, hogy sem tanulni, sem aludni nem tudtál. Jól esik olvasnom, hogy nemcsak azért fejtetted a rejtvényeket, hogy könyvet nyerj, hanem, mert örömed telik a fejtegetésben. Nemcsak abban, de az egész Cimborában is. Ha mesét küldesz, szívesen elolvasom. — *Bányai János, Székelykeresztúr.* Nagy örömet szereztek a hármaskönyveddel, de még nagyobb lett volna az örömem, ha, amikor itt járt az apukátok, ti is eljöttetek volna velem. No, majd, ha nagyobbak lesztek! — *Gombos Lenke és Ödön, Kolozsvár.* Remélem, eddig már megkaptátok a nyert könyvet. — *Varga Éva, Mezőtúr.* Örömmel olvastam tökéletes helyreigazításodat, de még jobban örülnék, ha időnként levelet írnál az ottani életről. — *Nagy Zita, Nagybaczon.* Mind a két rejtvényed sorra fog kerülni. — *Schönfeld Gizi, Tiszaujlak.* Amiattné tégy szemrehányást magadnak, hogy elfelejtettél boldog húsvéti ünnepeket kívánni. Megelégszem én azzal is, hogy pótolta a mulasztást és most egy jó hosszú levelet írtál. Azoknak a könyveknek az árát, amelyeket az 1927-es Cimborában hirdettek, a Szabadsajtó Résvénytársaságtól kell megkérdezned, mert az árusítja a könyveket. Ismételten írtam a kiadóbácsinak, hogy küldje meg neked az arcképemet és pótolja a 5. számú regénymellékletet. Rejtvényed sorra kerül. Az arcképedet várom. — *Bocz Károly és Margit, Brassó.* Remélem, a nyert könyvet megkaptátok. Azt hittem, találkozunk a mesedélutánon, de úgy látszik, nem voltatok ott. Sajnálom, hogy nem találkoztunk. — *Dávid Erzsike, Marosgalonya.* Én minden levélre válaszolok, ha csak írtál, meg is kapod rá a választ, ha még nem kaptad meg. A kiadóbácsi ezután a te nevedre küldi az újságot, s egyben újra megküldi a Gyémántkőves mellétől az 1—52. oldalt. — *Ijjabb Huszár Lajos, Szatmár.* Igen kedves órat szerez neked a Cimborá, ezért hálásan gondolok nagyapóra. Én is szeretettel gondolok rád, mióta közelebből megismertelek. A rejtvényeidből válogatok, de nem ígérhetem, hogy gyorsan sorra kerülnek, mert sokan vannak előtűk. Jankó levelét nagyszerűen igazítottad helyre. — *Kiss Pál, Nagypárad.* Magyarországon voltál, Kötégyámban, ottani nagyapádnál, s ott is gondoltál réám, amint a képes levelezőlapod bizonyítja. Szerettedért szeretet. — *Salamon Judit, Arad.* A húsvéti vakáció hosszú volt, és mégis rövid. Ez természetes, mert a kellemes napok gyorsan elrepülnek. — *Glück Imre, Szatmár.* Nagyon el voltál foglalva, egy kicsit hanyag is voltál, emiatt nem írtál olyan sokáig. Minthogy őszinte voltál, minden meg van bocsátva. Sajnálom, hogy nem lehet-

tem ott azon a színházi előadáson, amelyen a ti zenekarotok is szerepelt, de bizony messze van Kisbaczontól Szatmár. Rejtvényeid sorra kerülnek. — *Markovits Ilka, Szatmár.* Már régi olvasói vagytok a Cimborának, te meg kis hugod, Ducika, de ha nem csalódom, most írsz először levelet. Azt igen jól teszed, ha megpróbálsz helyreigazítani Jankó levelét s gyakorlod magadat a helyesírásban, bár most is helvesebb az írásod, mint ahogy magad gondolod. — *Molnár Irénke, Verebes, Csikmegye.* Igazad van voltam Csikszeredában és szívesen benéztem volna hozzátok is Verebesre, de akkor már két hete utaztam hazafelé, s ne csodáld, ha szívesen hazajöttem. — *Rácz Klára, Marosvásárhely.* Sokat kell írnod hogy pótoljad, amit elmulasztottál és írsz azért is, mert gyakorolnod kell az írást. Bizony, ez kívánatos, s remélem, ezután sürri írsz nekem. — *Bodnár Mariska és Józsika, Kovin, Jugoszlávia.* Ti is unokáim lettetek és arra kérték, szeressetek titeket is, mint a többi unokát. Jugoszláviában laktok, szerbiül tanultok, de van egy jó magyar néni, aki régen tanítónő volt a kovásznai havashán, tőle tanultok magyarul. Örömmel látom leveletekből, hogy szépen haladtok a kovásznai tanító néni vezetése alatt. Irások mindegyikét tekintetben kifogástalan. Szeretettel várom tovább leveleiteket. — *Raffa Bandi, Kovászna.* Számrejtvényed sorra kerül. — *Szikla Juci, Kassa.* Oly szép és oly helyes az írásod, hogy nem második elemi osztályosnak, de második gimnázistának is dicséretére válnék. A helyreigazítás után szeretettel várom a leveledet is. — *Halus Lajos, Szatmár.* Máskor is, ha nem kapod meg idejében a Cimborát, szépen sétálj be a nyomdába, ülj Sándor bátyádnak a nyakára, s addig ottan le ne szállj, amíg az újságot ki nem nyomják. Ha a tanulásban is oly szorgalmas vagy — és hiszem is, hogy az vagy, — mint a levélírásban, meg lehet veled elégedve az édes apád is, s meg lehetek elégedve én is. Hát csak légy szorgalmas ezután is, s szerezz mennél több örömet édesapádnak is, nagyapódnak is. — *Pálffy Pista, Maroshegy.* Köszönöm édes apád kedves figyelmét, de nagyon én mindig itthon vagyok, mert ilyenkor jönnek haza a gyermekeim és unokáim Pestről, s különben sincs időm a fürdőzésre. Ha utam arra felé visz, lehetőleg meglátogatlak titeket, hogy szólan is megköszönjem édes apád kedves figyelmét. — *Máthé Klára, Szászrégen.* Nem emlékszem, hogy megkaptam-e az említett levelet, de ha megkaptam, bizonyosan közöltem is a kiadóbácsival, hogy küldje meg neked a hiányzó két számot. Ha máig sem kaptad volna meg, írdál egyenesen a kiadóhivatalnak Szatmára a hiányzó számokért. — *Szabó Laci és Márta, Segesvár.* Örövendek, hogy helyreigazítottátok Veréb Jankó levelét, s annak is, hogy a rejtvényeket megfejtet-

tétek, de még inkább örvidenek, ha levelet is irnátok. — *Püspöky Etelka, Kolozsvár.* Ugyanazt üzenem neked is. — *Beruzs Magduska, Bandi és Ilke, Bacza.* Irtam akiadóbácsinak, hogy még nem kaptátok meg a nyert könyvet és hogy küldje az édesapátok nevére: Boruzs Lajos református lelkész urnak. Ugyancsak az édes apátok címére küldje ezután az ujságot is. Remélem, édes anyád megkapta a levelemet. — *Kürthy Kató, Halmi.* Lackó öcsédnek jár a Cimhora, aki még csak szeptemberben fog járni iskolába, s te olvasod neki az ujságot, s ha nem érsz rá, akkor anyuka vagy apuka. Sajnálom, hogy amikor Szatmáron jártam, nem találkozhattam veled. Arra bizony nem igen lett volna idő, hogy onnan Halmiba átránduljak, mert az uti programom nem tudtam volna változtatni. Az ötven évre szóló jókívánataidat köszönöm, s nyugodt lehetsz affelől, hogy a hosszú levél miatt nem haragszom. — *Szentmártoni Kálmán, Buzaháza.* Apukád olvasta az „Ujság”-ból, hogy a kolozsvári „Székely társaság” ünnepséget rendezett Nagypó tiszteletére, s ebből az alkalomból te is Zágoni bácsi szavaival köszöntesz: Adjon Isten jó napot, édes nagypó! S mert ott volt nagyanyó is: Adjon Isten jó napot, édes nagyanyó! Amire én neked, szokásom szerint, így köszönök vissza: Adjon Isten minden embernek! — *Gáspár Tibike, Nagyvárad.* Az írásból azt sejtem, hogy nem te irtad a levelet, de ha valamennyire már tudsz írni, csak írd bátran, mert nagypó örül az apró gyermekek írásának, sőt igen érdekl, hogyan fejlődik az írásotok. — *Tihanyi Esztike, Lippa.* A te neveddel is mintha most találkoznám először, tehát levelet várok tőled is, nemcsak megfejtést.

Nemes Béla, Ujpest. A székelyudvarhelyi kollegiumban végeztél a negyedik osztályt, te, a máramarosszigeti fiu, most meg Ujpesten egy electrotechnikai gyárban dolgozol, mint tanuló, s a három év leteltével végezni fogod a felső ipari iskolát, s ezzel a felkészültséggel jössz haza Erdélybe. Valóban, igen szépen és helyesen gondolkodol, s szívemből kívánom, hogy a jó Isten segítjen meg téged feltett szándékodban, mert Erdélynek nagy szüksége van művelt iparosokra. Abban igazad van, hogy sohasem tudjátok meghálálni szüleiteknek azt a nagy áldozatot, amit értetek hoznak, mert a te tanár apád kénytelen volt az udvarhelyi kollegiumba taníttatni téged, s ott tanul még az öcséd is. Igazán csuda, hogy nem roskad össze a nagy teher alatt. — **Nagy Aron, Déda-Bisztra.** Büszke vagy arra, hogy érdemesnek találtam a rejtvényedet a közlésre. Hát csak igyekezzél ezután is, mert a rejtvény készítés nemcsak szórakoztató, de elmélesítő foglalkozás is. Anyukádnak jelzett levelét szeretettel várom.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!
A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő 60. nap végén közlöm!
A megfejtések beküldésének határideje a 60. nap 10-ik napja.

PÓTLÓREJTVENY.

Beküldte: László Klárka.

— ndre	— özsi
— izella	— gnes
— vet	— elli
— ábor	— amás
— lga	— telka
— óra	— usi
— ávid	— éza
— ttó	— sztika
— ászló	— argit
— ndrás	— rzi
— ibor	— eréz

E szavak kezdőbetűi Petőfi egyik szép versének a címét adják.

BETÜREJTVENY.

BEKÜLDTE: SCHÖNFELD GIZI.

kicsi kicsi kicsi
kicsi kicsi kicsi
ra ra ra ra ra ra
m 1

CIMBORA képes heti gyermeklap. Megjelenik havonta háromszor, minden hó 10., 20. és 30.-án.

ELŐFIZETÉSI ÁRA: Romániában negyedévenként 100 lei, Csehszlovákiában negyedévenként 20 Kc., Magyarországon negyedévenként 3 pengő.

KIADÓHIVATAL: Satu-Mare (Szatmár), Strada Mircea cel Mare 3. A kiadóhivatalhoz küldendő a „Cimhora” előfizetési bejelentései és díjai.

Laptulajdonos: Szabadsajtó könyvnyomda és Lapkiadó.

SZERKESZTŐSÉG: Bațanii-Mici (Kisbácson) u. p. Bațanii-Mare (Nagybácson), jud. Treiscaune (Háromszék-megye). E címre küldendő a „Cimhora” részére szánt kéziratok, az Elek nagypóhoz írott levelek és rejtveny megfejtések.